

Decizie de indexare a faptei de plagiat la poziția 00459 / 1.02.2020 și pentru admitere la publicare în volum tipărit

care se bazează pe:

A. Nota de constatare și confirmare a indiciilor de plagiat prin fișa suspiciunii inclusă în decizie.

Fișa suspiciunii de plagiat / Sheet of plagiarism's suspicion		
Opera suspicionată (OS)		Opera autentică (OA)
Suspicious work		Authentic work
OS	IAVORENCIUC, Emanuel. <i>Ordinul Templierilor. Între istorie și legende</i> . Timișoara: Hyperliteratura. 2019.	
OA	IAVORENCIUC, Emanuel. «In hoc signo vinces». Izvoare antice despre personalitatea și faptele lui Constantin cel Mare. 31 august 2018. Disponibil la / Available at: https://www.historia.ro/sectiune/general/articol/in-hoc-signo-vinces-izvoare-antice-despre-personalitatea-si-faptele-lui-constantin-cel-mare .	
Sursa suspiciunii: NECȘE Karina și TODIKA Raul-Alexandru. Recenzie extinsă: Emanuel Iavorenciuc, „Ordinul Templierilor. Între istorie și legende”, Timișoara, Editura Hyperliteratura, 2019. Disponibil la: https://www.academia.edu/41268426/Recenzie_Emanuel_Iavorenciuc_Ordinul_Templierilor._%C3%8Entre_istorie_%C8%99i_l_egende_Timi%C8%99oara_editura_Hyperliteratura_2019 . Ultima accesare: 23 ianuarie 2020.		
Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion		
P.01	p.106	fila 1
P.02	p.106 – p.107	fila 1
P.03	p.107 – p.110	fila 4 – fila 5
P.04	p.110	fila 5
Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at www.plagiate.ro		

Notă: Prin „p.72:00” se înțelege paragraful care se termină la finele pag.72. Notația „p.00:00” semnifică până la ultima pagină a capitolului curent, în întregime de la punctul inițial al preluării.

Note: By „p.72:00” one understands the text ending with the end of the page 72. By „p.00:00” one understands the taking over from the initial point till the last page of the current chapter, entirely.

B. Fișa de argumentare a calificării de plagiat alăturată, fișă care la rândul său este parte a deciziei.

Echipa Indexului Operelor Plagiate în România

Fișa de argumentare a calificării

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor fragmente (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea unor fragmente (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, care sunt rezumate ale unor opere anterioare operei autentice, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea identică a unor figuri (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
7.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție personală care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
8.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
9.	Preluarea identică de tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
11.	Preluarea identică a textului (piese de creație de tip text) unei lucrări publicate anterior sau simultan, cu același titlu sau cu titlu similar, de un același autor / un același grup de autori în publicații sau edituri diferite.	
12.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație de tip text) ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefețe care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	

Alte argumente particulare: a) Prelucrările de poze nu indică sursa, locul unde se află, autorul real sau posibil.

Notă:

a) Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.

b) Plagiatul este definit prin textul legii¹.

„...plagiatul – expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la operele originale...”.

Tehnic, plagiatul are la bază conceptul de **piesă de creație** care²:

„...este un element de comunicare prezentat în formă scrisă, ca text, imagine sau combinat, care posedă un subiect, o organizare sau o construcție logică și de argumentare care presupune niște premise, un raționament și o concluzie. Piesa de creație presupune în mod necesar o formă de exprimare specifică unei persoane. Piesa de creație se poate asocia cu întreaga operă autentică sau cu o parte a acesteia...”

cu care se poate face identificarea operei plagiate sau suspionate de plagiat³:

„...O operă de creație se găsește în poziția de operă plagiată sau operă suspionată de plagiat în raport cu o altă operă considerată autentică dacă:

- i) Cele două opere tratează același subiect sau subiecte înrudite.
- ii) Opera autentică a fost făcută publică anterior operei suspionate.
- iii) Cele două opere conțin piese de creație identificabile comune care posedă, fiecare în parte, un subiect și o formă de prezentare bine definită.
- iv) Pentru piesele de creație comune, adică prezente în opera autentică și în opera suspionată, nu există o menționare explicită a provenienței. Menționarea provenienței se face printr-o citare care permite identificarea piesei de creație preluate din opera autentică.
- v) Simpla menționare a titlului unei opere autentice într-un capitol de bibliografie sau similar acestuia fără delimitarea întinderii preluării nu este de natură să evite punerea în discuție a suspiciunii de plagiat.
- vi) Piesele de creație preluate din opera autentică se utilizează la construcții realizate prin juxtapunere fără ca acestea să fie tratate de autorul operei suspionate prin poziția sa explicită.
- vii) În opera suspionată se identifică un fir sau mai multe fire logice de argumentare și tratate care leagă aceleași premise cu aceleași concluzii ca în opera autentică...”

¹ Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004

² ISOC, D. Ghid de acțiune împotriva plagiatului: bună-conduită, prevenire, combatere. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2012.

³ ISOC, D. Prevenitor de plagiat. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2014.

«In hoc signo vinces». Izvoare antice despre personalitatea și faptele lui Constantin cel Mare

Autor Emanuel Iavorenciuc 6353 vizualizări

P.01

Constantin cel Mare a fost un împărat roman care a reușit să pună bazele civilizației europene postclasice. Victoria acestuia repurtată la podul Milvius a îmbrăcat un rol hotărâtor pentru trasarea evoluției istoriei mondiale.

P.02

Este în continuare plasat în zona personalităților controversate ale istoriei. Adevărata sa identitate istorică a fost dezbătută și combătută de-a lungul a multor secole și epoci istorice. Astfel, Iulian Apostatul îl acuza de lăcomie și risipă de bani pe niște plăceri perene, Zosimos îl consideră responsabil de prăbușirea Imperiului Roman de Apus, iar Lactanțiu și Eusebiu îl asemănau cu un binefăcător trimis de divinitate. Această ultimă asemănare a circulat și în Evul Mediu.

În schimb, Edward Gibbon în lucrarea „*Decăderea și creșterea puterii Imperiului Roman*”, îl cataloga drept „*un monarh crud și desfrânat care putea sacrifica legile justiției și sentimentele umane dictatelor, patimilor sau intereselor sale*”. Tot el mai susținea că împăratului nu-i păsa de religie, iar politica a fost singura care l-a motivat. Jacob Burckhardt în „*Epoca lui Constantin cel Mare*” (1852) afirma: „*Constantin era nereligios, chinuit de setea de putere, egoist criminal intenționat ilogic în chestiuni religioase*”.

De abia în secolul XX, istoricii Antichității au evaluat faptele consemnate în izvoarele istorice timpurii, au comparat conținutul acestora cu unele motivații actuale ale istoricilor contemporani și au ajuns la concluzii mai pertinente.

veridică, întrucât îi știm foarte bine faptele de credință și de curaj².

În cadrul adunării, a fost proclamat Severus ca fiind Caesares, iar reacția mulțumii a fost una hotărâtoare pentru destinul viitorului împărat, întrucât gestul lui Galerius a făcut ca întreaga populație să fie redusă la tăcere. Pe lângă acest aspect, nimeni nu îndrăznește să murmure la adresa conducătorilor de teama de a nu se isca o răzmeriță, ba chiar un război civil³.

Numirea lui Severus era în conformitate cu dorința lui Galerius. La bătrânețe, dorea să aibă parte de liniște sufletească, doar dacă ajungea să-l vadă și pe Licinius, deținând puterea. Iar pe Maximinus și pe Candidianus să îi vadă numiți Caesares. Dar faptele nu s-au petrecut cum a dorit acesta, fiindcă Dumnezeu i-a năruit planurile din pricina mâniei pe care și-o atrăsese în fața divinității⁴.

Boala l-a împiedicat pe Constantius să-și întâlnească fiul, dar încerca să comunice totuși cu el prin scrisorile pe care i le adresa, cerând ca acesta să se întoarcă. Evenimentul când Constantin preia puterea, este amintit și în lucrarea „*Despre împărați*” a lui S. Aurelius Victor:

„Murind acesta, Constantinus preia puterea cu asentimentul tuturor celor care erau de față”⁵.

Toate planurile i-au fost zădărnice de atitudinea pe care a avut-o Galerius față de tânărul Constantin, căruia ajungea să-i întindă și cele mai groaznice capcane, dintre care și lupta cu fiarele sălbatice, dar și ordinul pe care i l-a dat pentru a pleca. Curajos din fire, el i-a acceptat propunerea, dar a plecat spre tatăl său și a ajuns cu puțin timp înainte ca el să moară, pentru a fi investit cu titulatura de împărat. Principala reformă pe care el a inițiat-o i-a avut în centrul ei, pe creștini și viața lor religioasă liber exprimată⁶.

Chiar și după ce a devenit împărat, Galerius nu a dorit să-l recunoască. Ba chiar- consemnează scriitorul antic Lactanțiu - „*A fost pe aproape să-l ardă [portretul încoronat cu lauri] împreună cu cel care i-l aduse, dacă prietenii săi nu l-ar fi oprit de la această nebunie*” (25, 2), fiindcă dorea să-l numească pe Severus drept Augustus, în timp ce Constantin primea doar titlul de Caesar alături de Maximinus⁷.

În urma unui complot pe care Galerius îl organizase împotriva lui Maxentius, îl trimise pe Severus cu armata pentru a-l copleși, dar planurile din nou îi sunt anulate din cauza faptului că Severus se refugiază la Ravenna, unde se sinucide după ce se predă silit și i se ordonă o moarte violentă⁸. După mărturisirile lui S. Aurelius Victor, ordinul i-a fost dat de către Armentarius, iar implicarea lui caesar Severus a adus cu sine și „*obștescul sfârșit*”⁹.

După aflarea veștii că Severus a murit, Maximian Herculus intuind reacția pe care o va avea Galerius, a decis să se alieze cu armata lui Constantin, în vreme ce Galerius invadează Italia și ajungea până la Roma. Dorind să nu aibă parte de o moarte similară cu cea a lui Severus, se predă implorând prin rugăminți fierbinți, iertare și îi înduplecă pe soldați să nu îi întoarcă spatele. Așa se face că Galerius ordonă retragerea¹⁰. Interesant este, precum consemnează scriitorul antic, dorința pe care Galerius o avea, legată de titulatura Imperiului:

„...Galerius se proclamase dușman al numelui roman, dorind ca titulatura Imperiului să fie modificată în așa fel încât acesta să nu se mai numească Imperiul Roman, ci să fie denumit Imperiul Dacic” (27, 8).

De data aceasta, Maximian organizase mai multe comploturi împotriva împăratului Constantin. Ca de exemplu, printre ele se pot număra și cel în care acesta îi propune lui Constantin să nu-și ia o mare parte din armată pentru că nu ar avea rost, ci ar fi nevoie doar de o mică armată pentru a zdrobi legiunile barbarilor. Dar de fapt, împăratul ar fi fost învins din cauza numărului mic de soldați pe care și i-a însușit. Un altul, este legat de propunerea pe care i-o făcuse Faustei, de a-și trăda soțul pentru ca pe urmă să fie ucis. După ce Constantin scapă cu viață din toate aceste uneltiri diavolești, îl capturează pe Maximian întrebându-l, cum ar dori să moară. Acesta „*și-a încheiat viața nenorocită printr-o moarte rușinoasă și dezonorantă, răbindu-și și*

rupându-și mândrul grumaz” (30, 6).

Galerius nu a scăpat nici el de pedeapsa lui Dumnezeu, astfel încât a fost lovit de o boală groaznică, iar aceste dureri au persistat timp de un an, timp în care a fost supus la cele mai odioase chinuri până la moarte. În ultimul ceas, l-a „mărturisit pe Dumnezeu”, publicând un edict în care declara că:

„...noi hotărâsem să îndreptăm toate problemele după legile vechi și disciplina publică romană și să veghem că până și creștinii, care au părăsit religia strămoșilor lor, să revină la sentimente bune. (...) ...am decis că iertarea noastră trebuie să acționeze și în cazul lor, ca să poată exista din nou creștini și să-și ridice lăcașurile lor de adunare, așa încât să nu mai întreprindă nici un act contrar ordinii stabilite. (...) ...creștinii vor trebui să se roage Dumnezeului lor pentru sănătatea noastră, a statului și a lor personal” (34, 1, 4-5).

După moartea violentă a împăratului Galerius, în acel timp, erau puși în funcție patru împărați: Constantin, Maxentius, Licinius și Maximinus¹¹.

După moartea lui Maximian, Constantinus a ordonat ca toți idolii din oraș care îl întruchipau pe defunct să fie distruse și întreaga amintire, să fie dată uitării (un așa-zis damnatio memoriae). Fiindcă Dioclețian îi era apropiat a avut parte de același tratament, dar acesta nu reușea să suporte umilirea publică. În aceste circumstanțe, prin descrierile pe care Lactanțiu i le face, vedem o cu totul altă față a unuia dintre împărații persecutori ai creștinilor:

„Suspina, gema, izbucnea adesea în lacrimi, se zvârcolea fără încetare, când în pat, când pe jos. (...) ...a fost aruncat de Dumnezeu într-o existență obscură, în cele din urmă s-a lăsat singur să moară de foame și de durere” (42, 2-3).

Bătălia de la Podul Milvius

P.03

Din cauza fricii că s-ar putea ca împărații Constantin și Licinius să comploteze împotriva stăpânirii lui Daza, acesta poartă tratative de alianță cu Maxentius, iar el găsește ca pretext motivul răzbunării tatălui său (43, 4). Războiul fu inevitabil între forțele lui Constantin și armata lui Maxentius, iar sorții par că ar fi ținut cu partea celui din urmă. Dar ofensiva fu oprită, atunci când Constantin își așază armata la Podul Milvius. Momentul înștiințării felului în care Constantin va câștiga lupta, este descris de Lactanțiu ca fiind o avertizare din partea divinității, într-un vis:

„Constantin a fost avertizat în somn să inscripționeze pe scuturile soldaților semnul apărut pe cer de la Dumnezeu și abia după aceea să înceapă lupta. A făcut după cum i s-a poruncit și a inscripționat pe scuturi numele lui Hristos: un X traversat de litera I boltită în partea de sus” (44, 5).

Armatele s-au luptat, iar Constantin a câștigat lupta. Referitor la bătălia de la Podul Milvius și sfârșitul lui Maxentius, Pseudo-Aurelius Victor în Epitomă despre împărați consemnează că: „...a fost tras la fundul apei de alunecarea calului și cu greu i-a fost găsit trupul înghițit de mâl din pricina greutateii platoșei” (XL, 7).

În oraș, mulțimea striga în cor: „Constantin nu poate fi înfrânt!”. Maxentius înainte de bătălia de la Milvius, consultase oracole, aflase că avea să moară în acea zi de mâna lui Constantin cel Mare. Armata împreună cu el au fost înfrânți, iar soldații l-au împins până a căzut în Tibru. Victoria i-a adus din partea Senatului, titlul de primus Augustus (44, 11). Ofensat, de titulatura primită de Constantin cel Mare, în timpul oficierii căsătoriei, Maximinus intervine cu armată în toiu unei ierni geroase (45, 2). Maximinus, pe de altă parte, ar fi vrut să pornească un război împotriva lui Licinius, dar a murit la Tarsus „într-un mod întâmplător și astfel a prevenit o moarte care-l păștea”¹². Spre deosebire de Eutropius, Pseudo Aurelius Victor considera că nu a fost doar o moarte întâmplătoare a lui Maximinus, ci chiar una „naturală”¹³.

Referitor la celebrul Edict dat de Constantin cel Mare și de Licinius, Lactanțiu amintește faptul

că acesta a fost dat, în vremea când cei doi conducători erau consuli. A fost decretat pentru reabilitarea Bisericii, pentru reglementarea respectului față de divinitate, pentru a le oferi creștinilor posibilitatea să-și însușească propria religie, pentru ca orice divinitate să fie agreată de aceștia, pentru menținerea păcii dintre cetățeni și conducători (48, 2, 6). Acest episod din viața lui Constantin cel Mare, este descris și de Eusebiu în „Istoria bisericească” (X, 5,2-5):

„Când am sosit cu bine la Milan, noi, împăratul Constantin și cu împăratul Licinius, și am chibzuit cu toții (...) să le dăm atât creștinilor, cât și celorlalți libertatea de a profesa religia pe care ar dori-o, pentru ca divinitatea și ființa cerească, oricare ar fi ea, să ne fie favorabilă și binevoitoare nouă și supușilor noștri.”

În scrierile sale, Lactanțiu nu face referire la personalitatea împăratului. În schimb, S. Aurelius Victor îl critică pentru mândria care l-a dus pe un drum greșit, contrar virtuților sale de odinioară pentru care era laudat: „...dacă și-ar fi impus o măsură în generozitatea și ambiția sa, (...) el nu ar fi fost prea departe de o divinitate” (XL, 15).

Cu privire la însușirile și virtuțile pe care Constantin le avea și le-a dobândit pe parcursul timpului cât acesta era numit împărat al Imperiului Roman, Eutropius afirmă că era un om diferit de toți ceilalți și care se ținea întotdeauna de promisiunile pe care le făcea și le îndeplinea. În vitejia și curajul său neasemuit, ar fi pornit război împotriva lui Licinius (cel de care, era legat printr-o legătură de rudenie, fiindcă sora împăratului Constantin era căsătorită cu cel din urmă) și pe care l-a învins prima dată, în Pannonia Secunda și apoi a devenit, fără nici o urmă de îndoială, „stăpân pe toată Dardania, Moesia și Macedonia a ocupat numeroase provincii”¹⁴.

Luptele dintre aceștia au fost oprite pentru un timp de pacea pe care au încheiat-o, dar tot atât de repede s-a și rupt aceasta. În cele din urmă, Licinius s-a predat fiind învins în mai multe bătălii în orașul Nicomedia. În cele din urmă, contrar promisiunii lui Constantin de a-l lăsa în viață pe Licinius, acesta din urmă a fost ucis la Thessalonic¹⁵.

Concluzia pe care scriitorul antic o desprinde din viața și faptele lui Constantin cel Mare, îl îndreptățește să conchidă că acesta a fost un bărbat minunat și pe bună dreptate ar trebui să-și ocupe locul lângă sfinți. Dar, cu toate acestea, orgoliul și mândria ivite de pe urma victoriilor succesive l-au așezat pe Constantin în rândul personalităților „detestate” de Eutropius fiindcă „s-a îndepărtat de acea blândețe sufletească prin care se făcuse atât de stimat”. El chiar aduce argumente cu privire la comportamentul său dezagreabil: mânia și trufia se întorc împotriva membrilor propriei sale familii și într-un acces de nebunie, își ucide unul dintre fii și mai apoi pe soția sa, urmând și alți prieteni ai acestuia¹⁶.

Referitor la momentul în care acesta își dă ultima suflare, Constantin planuiește un război împotriva partilor, dar înainte de a-l pune în aplicare, moare în Villa Publica la Nicomedia la 66 de ani. Steaua împodobită cu o coadă care strălucea pe cer, vestea moartea împăratului¹⁷. Simbolul prevestitor este similar cu mărturisirea pe care o face Suetonius în lucrarea sa „Viețile celor Doisprezece Cezari”, atunci când amintește de moartea lui Caesar¹⁸.

Foto sus: Statuia lui Constantin cel Mare de lângă Catedrala din York

Note:

1. Flavius Eutropius, Breviar de la întemeierea Romei, Cartea a IX-a, 22.(1).
2. Lactanțiu, Despre moartea persecutorilor, 19, 1-3.
3. Idem 19, 4-6.
4. 20, 4-5.
5. Sextus Aurelius Victor, Despre împărați, XL, 4.
6. 24, 3-9.
7. 25, 4-5.
8. 26, 9-10.
9. Despre împărați, XL, 7.
10. 27, 1-2, 4.

Article - Index

ARTICLE

IMAGE GALLERY

VIDEO GALLERY

Article list

ID	Category	Title	Authors	Issue	Subject	PublishDate	State	Actions
		«In hoc signo vinces». Izvoare antice despre personalitatea și						
83134	General	«In hoc signo vinces». Izvoare antice despre personalitatea și faptele lui Constantin cel Mare	Emanuel Iavorenciuc	-	Antichitate	31 August 2018 - 13:08:06	Published	

Showing from 1 to 1 of 1 items